

OTČÍ JÁMA

Když se tátova víčka svezou dolů jako gilotina, zaklapne za sebou dveře od auta. On stočí pohled na silnici a z jejího stinného místa na zadním sedadle je vidět jen jeho pravá ruka a noha a kus tváře. Tátovy brýle položené na palubní desce oslňují Kore jako černé hvězdy. Klimatizace potichu ševelí. Uvnitř to voní novotou.

Když vycouvají z příjezdové cesty, otočí se Kore k oknu, aby stihla zamávat mámě, která stojí dole na kamenném chodníku před domem a dívá se, jak odjíždějí. Auto zastaví, táta zařadí rychlost a už se vezou.

Dohoda zní pět týdnů.

Každé léto je to totéž; čas se rozsekne na dva velké bloky. Ten první už zmizel v nenávratnu, je polovina července a začíná se dřív stmívat. Poznává se to v zákoutích i korunách stromů, trávník dostal sytější barvu a namísto světlounkého červenového hávu oblékl tlumenější tmavozelenou.

Pět týdnů. Kore se zaboří do sedadla, přitom popotahuje za pás, jenže ten je pevně uchycený. Letní kvítí na krajnici už odkvetlo a zůstaly tam trčet jen prázdné stvolky. Kvetlo to tu růžově, bíle a fialově. Když s mámou zdobily májku, rostla okolo spousta všeho možného, takže natrhaly plnou náruč a tu noc zůstaly vzhůru děsně dlouho, až do půl druhé ráno.

Nahoře na kopci auto nepatrně zpomalí. Ozve se suchý zvuk směrovky. Pak vyjedou na hlavní silnici. Když ručička na tachometru přelétne sedmdesátku, zmáčkne táta tlačítko a všechny dveře se zamknou.

Ten den se blížil jako strmý vrchol hory s neznámou, a přesto povědomou zadní stranou. Pak začaly odbíjet hodiny. Tik tak. A nakonec se na obzoru vynořilo auto. Nemusel na ni ani volat. Přišla sama, táhlo ji to k němu jako černý magnet, přestože ji nohy skoro neposlouchaly. Celé dopoledne bloumala po domě a s otevřeným batohem chodila z pokoje do pokoje. Ono vlastně nezáleželo na tom, co si vezme s sebou. Stejně už tam všechno čeká. Místo rozžvýkaného kartáčku, který má tady doma, dostane nový, místo zelené pláštěnky, která visí na věšáku v chodbě, bude mít růžovou. Šuplíky plné komiksů. A hračky. Skicák. Dokonce i tubičky s olejovými barvami, které dostala k Vánocům. U táty zkrátka bylo všechno, na co si jen vzpomněla. Dočista všechno.

A zároveň nic.

Pokaždé se opozdil a ona na něj vždycky čekala v předsíni a rukama pevně svírala poutko batohu.

Katja v kuchyni vařila večeři. Za chvíli přijde na návštěvu Susanna, takže se usadí na verandě za domem, zapálí spirálu proti komárům, nalijou si víno a budou klábosit.

Pocítila prázdnotu při pomýšlení, že tu všechno dál bude jako obyčejně. Kromě ní samotné. Nebýt čekání na tátu, právě by na kuchyňském stole vytahovala z krabice výtvarné potřeby, zapnula kazeták, chopila se umělohmotných kuliček, lepidla a flitru a vyráběla papírové ozdoby. A pak by s mámou koukaly na disneyovky, popíjely limonádu a nakonec pustily Pevnost Boyard. Tedy pokud by máma do té doby stihla uklidit, protože jinak by úklid dostal přednost.

„Schválně, jestli letos najdeš nějaké šneky,“ prohlásila Katja a vytáhla z mrazáku balíček krevet. „A na tom pěkném novém kole ses taky zatím skoro neprojela, vid? Na tom jistě nebude zlobit řetěz.“

Kore přitakala a znovu uchopila batoh za poutko. Do jeřábů u cesty se zlehka opíral vítr. Stále žádné auto v dohledu. Chodba se halila do přítími.

Na stěně hned vedle domovních dveří se běhaly čáry křídou, které tam Kore namalovala ve třech letech. Přestože máma nakonec vyhrabala na půdě zapomenutý kousek té správné tapety a obrázek přelepila, netrvalo ani pár dnů, než se na stejném místě objevila nová černočervená mazanice. „Holt je to zjevně místo *dělané* pro obrázek,“ říkávala se smíchem.

Šustot v kuchyni ustal. Když tam Kore nahlédla, uhnula Katja pohledem a znovu začala zápolit se

zauzlovaným igelitovým sáčkem. Kore se nanovo podívala ven a vtom spatřila auto. Vynořilo se zčistajasna. Okamžitě vstala a dala si na záda batoh.

„Kdyby něco, zavolej,“ vybídla ji máma a pak ji objala. „Ty můj broučku.“

„Moc si to užij,“ prohlásí. Mocsitoužijmocsitoužijmocstužij.

„Kore,“ promluví táta.

Prohlíží si ji ve zpětném zrcátku. Dům už mezitím zmizel v dálce.

„Zajedeme do hračkářství,“ oznámí jí. „A ty si vybereš, cokoli budeš chtít.“

V autě profukuje tak zčerstva, že jí na nohou od cviček až ke vzorovaným cyklistickým kalhotám naskáče husí kůže. Stehna se jí lepí na krémový kožený potah. Je jí trochu chladno, ale nic neřekne. Hlas jí zalezl hluboko dovnitř a jako tvrdé zrnko hrášku se ukryl někde v těle.

|

Táta rychle ujíždí měnící se krajinou a auto se téměř neslyšně pohybuje stovacetikilometrovou rychlostí. Kdykoli míjí nějaké auto, nejdřív se ohlédně. Když Kore nechtěně zavadí špičkou nosu o boční okénko, tak ho opatrně otře rukávem, aby tam nezůstala šmouha. Za oknem vidí, že neviditelná zvířena, která ji provází od útlého dětství, všech sedm, běží podél cesty s nimi. Titus, Bábel, Bollo, Sé, Mitko, Máša, Ibrahim a Dlouhoprsták. Titus peláší v čele, je to krása.

Oči jako černé korálky se mu lesknou. Ostatní se mu sejí činit, aby s ním udrželi krok a dostali se přes pařezy, remízky a příkopy. Mitko se čas od času rozlétne, je to tak snazší. Ibrahím se od ostatních drží stranou. Za polem obdělané země po obou stranách zbývají jen tisíce metrů oplocení proti zvěři. A za nimi hustý les. Ví, že tam se mezi stromy nacházejí jiná, větší zvířata. Zatím se neukázala. Ale jsou tam.

Cesta se začíná svažovat a mezi stromy probleskuje slunce. Tu a tam zahlédne dům, ale s klesající výškou jich ubývá. Pak už je svět pustý. Míjejí zavřenou benzinovou pumpu a zchátralou stodolu. Ve spálené trávě se povaluje pár holých kmenů. Všechno se rozpadá a zeje prázdnotou v nicotě. Když auto dorazí do rozbahněné doliny, vynoří se za zatáčkou před nimi město. Kruhový objezd, v jehož středu stojí velká postava ze železa a za ní se tyčí komíny, jejichž vršky propichují těžký mračný příkrov. Z poklopů na kanálech stoupá pára. Na zábradlí před autobusovým nádražím se choulí nějaký výrostek.

Chvilku nato auto zastaví a táta rychle vystoupí. Kore vyleze na chodník a následuje ho do obchodu. Koutkem oka postřehne, že zvířata si vlezla pod auto a schoulila se za zadní pneumatiku.

Když vyjdou ven, třímá Kore v ruce tenký sáček s panenkou. Má světlemodré šatečky se šustivými volánky. Měli jich tam spoustu, ale nakonec si vzala jen jednu. V bledém světle to vypadá, jako by měla ušmudlané ruce.